

full DOMINICAL

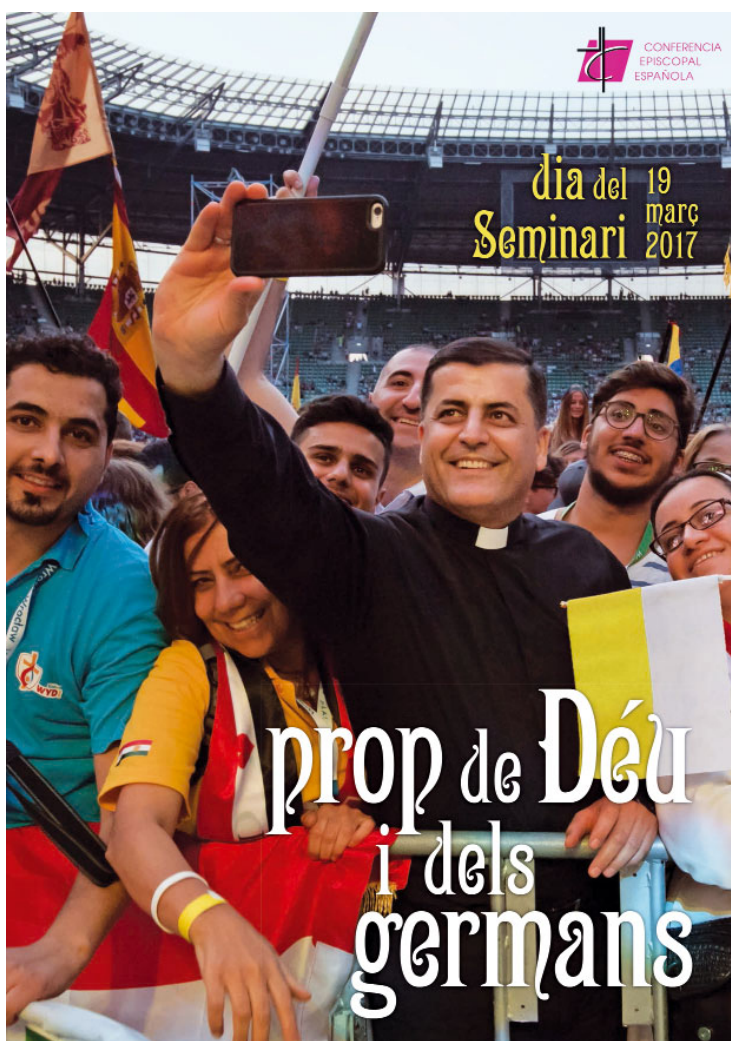
ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

«A prop de Déu i dels germans». Dia del Seminari

Avui celebrem el Dia del Seminari. Us convido a preguntar-nos: Què li demanem a un sacerdot del nostre temps? Que visqui una espiritualitat profunda, que tingui una sòlida formació doctrinal, que no sigui un buròcrata fred o un petit director executiu, sinó que per damunt de tot tingui un cor de pastor que dóna la vida per les ovelles. Un dels aspectes d'aquest cor de pastor, que avui es valora molt i es reclama, és «que sigui proper». Certament, el sacerdot està cridat a ser instrument de la proximitat de Déu a l'ésser humà, i al mateix temps ha de ser un home proper als seus germans. La seva missió és connectar dues realitats aparentment separades, el món de Déu i el nostre món humà. Està cridat a ser mediador, com un pont que enllaça, que porta l'home a Déu. Certament, ningú és capaç d'acomplir aquesta missió per ell mateix, és Déu qui pren la iniciativa i crida. El sagrament de l'orde manifesta la proximitat de Déu als homes, i per part del sacerdot, la resposta positiva a la crida i la disponibilitat per a ser instrument d'aquesta proximitat.

El sacerdot ha de ser un «home de Déu», que viu la configuració amb Crist com el centre que unifica tot el seu ministeri i tota la seva existència. Un veritable oient de la Paraula, amb una intensa vida d'oració i que esdevé un mestre d'oració. Tant la seva vida com la seva acció pastoral estan centrades en l'Eucaristia, i és en la celebració eucarística on expressa i intensifica la seva unió amb Crist, actualitza el seu oferiment al Pare i rep la gràcia per a

renovar i impulsar el seu ministeri, per a estrenar-lo cada dia. Els seus ulls, el seu cor, la seva vida sencera està posada en Déu, parlant de Déu als homes i als homes de Déu, per a poder guiar els seus germans fins a Déu.

D'altra banda el sacerdot ha de ser molt humà, ha de ser humà de veritat. Ser de Déu, estar amb Déu i ser realment home segons la voluntat de Déu, segons la voluntat de Déu, segons el seu disseny creador. Viure a prop de Déu i dels germans,

no allunyar-se de les ovelles sinó ser propers al poble de Déu. Jesús ens en dóna l'exemple més gran i millor. Primer de tot pel fet de l'encarnació fent-se en tot igual a nosaltres, llevat del pecat. Al llarg de la seva vida, compartint, escoltant, acollint tothom, fent-se càrrec de les situacions dels qui se li acostaven, compadint-se d'ells. La proximitat més gran és participar realment en el sofriment de l'ésser humà, assumint en ell mateix el sofriment del món, fent-se u amb cada persona.

La proximitat va acompanyada a la vegada d'alegria i d'esperança, del testimoni d'una vida plena, de la felicitat de servir Déu i els germans, d'entrega generosa fins a donar la vida. Jesús no va oferir a Déu el sacrifici d'alguna cosa externa, sinó que es va oferir ell mateix. El sacerdot fa de la seva existència una ofrena agradable al Pare, un do total d'ell mateix, seguint l'exemple de Jesús que «no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per una multitud»

(Mc 10,45). A prop de Déu, a prop de les persones enmig de la societat, en el temps que ens ha tocat viure, fent del servei a Déu i als altres l'eix central de la seva existència, acceptant la voluntat de Déu, oferint del tot la seva vida, gastant-se i desgastant-se pels germans, especialment pels més petits i necessitats.

Demaneu avui especialment al Senyor per les vocacions, perquè ens beneeixi amb sacerdots sants i savis, propers i senzills, a imatge del Bon Pastor.

ENTREVISTA

Religió digital

ALBA SABATÉ

L'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura ha enquestat 1.858 adolescents i joves catalans —d'entre 12 i 18 anys— de les 13 religions presents al país, excepte de la ciutat de Barcelona. L'estudi *Adolescents, joves, religions i tecnologia. El cas català*, mesura la temperatura de la religió entre els joves i la presència que la fe i l'espiritualitat tenen en la seva vida digital. L'Alba Sabaté és membre de l'Observatori.

Quines conclusions n'heu tret?

Hem detectat que els adolescents i joves catalans són creients en la seva majoria, però que només un 16% fan servir la religió digital —aplicacions, webs, jocs i xarxes socials relacionats amb les diferents confessions. Això passa perquè pocs tenen integrada la religió en el seu dia a dia. Sí que hi ha un ús més elevat de religió digital en els adolescents i joves de religions minoritàries.

Si als joves no els mou la religió, què és el que falla?

Cal que la religió també es mogui cap a ells d'una manera flexible i adaptada al seu ritme diari. La religió digital és una bona opció per aconseguir-ho, amb *apps* per pregar, escoltar l'Evangeli diari... Es tracta d'anar allà on són els joves, i al món digital hi tenen una presència clara: més del 90% accedeixen a internet diverses vegades al dia. Els joves que fan servir la religió digital proposen que s'inclouguin més eines per promoure el debat i la interacció entre els diferents usuaris.

Què cal potenciar?

Eines perquè coneguin millor les religions en general. El món *online* hi pot contribuir. De tota manera, cal que els joves tinguin criteri per saber distingir els continguts rigorosos dels que no ho són. Una base de coneixement sòlida serà clau per trencar molts prejudicis, així com per promoure el diàleg entre les diverses religions.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Ho poso tot a les seves mans

Preparant les exèquies d'en Xavier, el celebrant preguntà als fills, alumnes de Primària: «Què voleu que digui del pare?» Sense dubtar, van respondre: «Que era una persona fantàstica que va estimar molt la seva família i tots els nens i nenes del món». Gran part de la seva vida va estar dedicada a la recerca de pautes pedagògiques que poguessin afavorir una educació integradora i plena al nostre país i a tot arreu. Va esdevenir-ne un referent. Excel·lí com a pedagog i més com a persona bona.

Era un home entusiasta, compromès, disponible i obert a col·laborar, sense desanimar-se mai. Connectava amb les persones. Responsable i entusiasta per fer bé la feina amb un cor sensible i transparent. Visqué la seva fe en Jesús donant-ne sempre testimoni. Com s'havia anat configurant aquesta personalitat? Parlava agrait «del pare i de la mare que el van educar en l'amor al treball, a la responsabilitat, a la senzillesa, a la solidaritat i a l'estudi». I afegia: «El tresor més bonic ha estat que la mare m'ha transmès la fe». També hi col·laboraren les vivències del seu pas pels grups d'esplai i pels del moviment Hora-3, l'escola, la universitat i les anades a Taizé.

Detectat el càncer, va fer un escrit adreçat als seus companys de l'esco-

la: «Gràcies pel temps que m'heu dedicat en els vostres pensaments, i per les vostres pregàries, per haver-me tingut present al parlar de la meua situació amb els vostres més propers, pels missatges d'esperança, afecte, alegria i d'ànim [...]. Gràcies per les vegades que heu volgut parlar amb mi, però no ho heu fet per no molestar-me o per respectar els meus; per acompanyar la meua família amb els vostres missatges afectuosos; amb la vostra mirada i també amb els vostres silencis. Gràcies per haver-me escoltat i haver transformat la vostra tristesa i ràbia inicials en saber la meua malaltia, en força per lluitar per la vida.»

En una de les darreres pregàries, expressava la seva confiança en Déu tot dient: «Pare, que no es faci la meua voluntat sinó la teua. Vull abraçar la creu de la malaltia per vèncer-la i transformar-la en vida, en resurrecció. Tinc dolor, em fa mal l'esquena, però què...? És tanta l'estimació que rebo de Déu que res ni ningú no podrà apartar-me d'Ell. I voldria cridar i dir a tothom aquesta experiència. Sento la vida, estimo la vida i poso tot el que sóc i tinc, i tot el que hi ha en el meu cor, a les seves mans.»

Només resta dir: Amén!

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

«Mi apostolado: la bondad»

La escritora Gloria Fuertes dijo: «Prefiero una **persona buena** a otra **muy inteligente**. Intuyo la **bondad** de **Dios** en **todo**. Sólo me **atrae** la gente **buena**. Por eso tengo la **convicción** de que hay **Alguien** que es el **Bueno** por **excelencia**. Es la **Luz**, el **Foco** de la **Bondad**.»

Todos llevamos en el **corazón**, y lo manifestamos en el **rostro**, en el **exterior**, la **autenticidad** o la **falsedad** de nuestro **seguimiento** de **Jesucristo**. **Mostramos el amor** o la **apatía** que sentimos por **Dios** y por los **demás**. El superior general de los Misioneros del Espíritu Santo de México ha dicho:

«La mejor **propaganda vocacional** no está en **internet**, está en **nuestro rostro**, en **nuestras acciones**.»

Carlos de Foucauld, de vida acomodada, militar, apasionado por el saber, de placeres insaciables —en términos de Nietzsche—, de *vida vivida al límite*, convertido a Cristo, llevó el Evangelio al desierto del Sáhara y a los pueblos nómadas. Anotó en su libreta los consejos que le había dado el padre Huvelin, su director espiritual. Escribía:

—«Mi **apostolado** debe ser: la **bondad**.

—»**Viéndome**, se deben decir: Si esta persona es **buena**, su religión es **buena**.

—»Si me preguntan por qué soy **amable** y **bueno**, debo responder:

—»Porque soy servidor de un **Bien más Grande** que **yo**.»

Lectures de la missa diària i santoral

20. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.)

[2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, espòs de la benaurada Verge Maria; sant Ambrós de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35].

Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19].

Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23].

Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34].

Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. □ Dissabte [Is 7,10-14; 8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38].

Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc.; sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ † Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.)

[1Sa 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41 (o bé: 9,1.6-9.13-17.34-38)].

Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

DIUMENGE III DE QUARESMA

COMENTARI

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! ¿Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «¿Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran». El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure». Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel.

I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «¿El Senyor és amb nosaltres o no hi és?»

Salmo responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la seva veu: «No enduriu els vostres cors».*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo; / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres». R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. ¿Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 4,5-42)

(Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua». Li diu la samaritana: «¿Com? ¿Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada». Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. ¿D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el bestiar. ¿Sou més gran vós que no pas ell?»; Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta, tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna». Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou».

«Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem». Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres, no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies sóc jo, que parlo amb tu».

Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món».

Lectura del libro del Èxodo (Éx 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?».

Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón».*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras». R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos

(Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado.

En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

✠ Lectura del Santo Evangelio según san Juan (Jn 4,5-42)

(Versión abreviada)

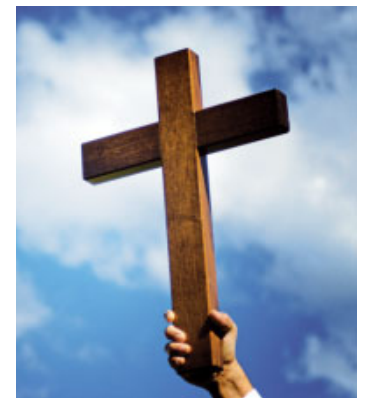
En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaria llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob. Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo. Era hacia la hora sexta. Llegó una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla».

«Veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adorarán al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo».

En aquel pueblo muchos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo».

Evangelitzats, evangelitzarem

P. JAUME SIDERA, claretia

La samaritana troba vora el pou el Mestre jueu assedegat. També ella té set. Set d'aigua: ara, al pic del dia, ha de venir al pou. Set d'amor: cinc marits i encara no en té prou. Assedegada de saber: qui ets tu que em demanes aigua a mi, dona i samaritana? Dóna-me'n d'aquesta aigua de vida plena.

Ets el Profeta? Mira. Jueus i samaritans ens barallem perquè els uns i els altres creiem que tenim l'exclusiva del culte de Déu. Què hi dius? Ara com ara, li fa Jesús, els jueus tenen raó. Però això s'ha acabat. Cal adorar Déu tal com Ell vol ser adorat: en esperit i en veritat. L'Esperit que habita en nosaltres ens fa dir Abbà, Pare. Som fills i som germans. Aquest és el culte que el Pare vol. Tot altre culte ha estat superat. El temple de Déu no és cap edifici —Jerusalem o Garizim—, sinó la comunitat reunida entorn de Crist Ressuscitat.

Que n'és de bonic tot això! El Messies ens ho explicarà, diu la samaritana. No ho sabia i el tenia davant: «El Messies sóc jo, que parlo amb tu». La samaritana ha trobat la font de l'aigua viva que delevava. Deixa el càntir i escampa la bona nova: Se m'ha revelat el Messies. Els veïns acuden a la Font de vida eterna. «Queda't amb nosaltres», li fan... En Jesús han trobat el Salvador del món. De tothom.

La samaritana ha fet el seu fer: esbombar la bona nova de Jesús Salvador. Ha posat els seus veïns en contacte amb Jesús. Ja es pot retirar. Ell farà la resta.

També nosaltres ens hem d'escarrassar pel pa de cada dia. Necessitem estimar i sentir-nos estimats. Tenim fam i set de saber i sovint acudim a mestres que ens deixen decebutos. Acostem-nos a Jesús que pot apagar la nostra set. Havent rebut la bona nova, anunciem-la a tothom. Evangelitzats, evangelitzarem.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte 18, a les 21.15 h. Vetlla de Pregària per les Vocacions al Seminari (Valldoreix).

Aquest diumenge 19, a les 10.30 h. Missa al Monestir de St. Domènec de St. Cugat del Vallès, retransmesa per TV2 en el Dia del Seminari; **a les 11.30 h.**, meditació per als responsables de Moviments d'Apostolat Seglar al Monestir de St. Domènec de St. Cugat del Vallès.

Del diumenge 19 (tarda) al divendres 24. Practica els exercicis espirituals amb preveres de la diòcesi a Caldes de Montbui.

Dissabte 25, a les 13.30 h. Missa a la capella de les Filles de la Caritat de la Fundació Busquets de Terrassa amb motiu de la festa de l'Anunciació del Senyor.

Diumenge 26, a les 17 h. Concelebra la Missa amb les Delegacions de la Família de Catalunya a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

Notícies

La Junta de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes es reuneix amb el Bis-

be de Terrassa. El dijous dia 16 de febrer, Mons. Saiz Meneses va rebre els membres de la Junta de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les tres diòcesis de la Província Eclesiàstica, després de la renovació de càrrecs.

Mons. Saiz Meneses visita els grups de joves de la Sagrada Família de Terrassa. El divendres 17 de febrer, el Sr. Bisbe visità els grups de joves de la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa. L'acompanyà Mn. Josep Esplugas, rector de la parròquia.

Trobada d'escolans de la diòcesi de Terrassa. Dissabte 25 de febrer, va tenir lloc la 10a Trobada Diocesana d'Escolans al Seminari, a Valldoreix. Després d'un matí d'activitat, Mn. Emili Marlés,

vicerector va presidir la Missa. Seguí després el dinar. En acabar la jornada, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i rector del Seminari, repartí una creu i una samarreta a cada escolà.

Trobada de cristians de l'Arxiprestat de Sabadell Centre i Sud. Dissabte 25 de febrer, a l'escola dels Salesians, tingué lloc la trobada anual de cristians i agents de Pastoral de l'Arxiprestat Sabadell Centre i Sud. El Sr. Jaume Galobart féu la conferència presentant «El tresor de la fe». El dinar de germanor va cloure la trobada.

VIII Setmana de la Família a la diòcesi de Terrassa. La Delegació de Pastoral

Familiar de Terrassa organitzà la 8a Setmana de la Família. Es varen dur a terme un total de 35 actes a 15 poblacions diferents. El diumenge 26 de febrer, al vespre, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa de cloenda a la Catedral.

Agenda

Conferència quaresmal. «L'altre és un do», a càrrec de Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar. Dimecres 22 de març, a les 19.15 h, a la Catedral.

Amics de Jesús. Trobada al Seminari Diocesà a Valldoreix. Dissabte 25 de març, de 10 a 12 h. Tel. 936 744 999.

XXIV Concert de Quaresma. El divendres 7 d'abril, a 2/4 de 10 de la nit, a la Catedral, a càrrec de Caterva, Cor de Cambra de la Seu d'Urgell, dirigit per Amàlia Sanz.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

«Cerca de Dios y de los hermanos». Día del Seminario

Hoy celebramos el Día del Seminario. Os invito a que nos preguntemos: ¿qué le pedimos a un sacerdote de nuestro tiempo? Que viva una espiritualidad profunda, que tenga una sólida formación doctrinal, que no sea un burócrata frío o un pequeño director ejecutivo, sino que tenga por encima de todo un corazón de pastor que da la vida por las ovejas. Uno de los aspectos de ese corazón de pastor que hoy se valora y se reclama es «que sea cercano». Ciertamente, el sacerdote está llamado a ser instrumento de cercanía de Dios al ser humano, y a la vez ha de ser un hombre cercano con sus hermanos. Su misión es conectar dos realidades aparentemente separadas, el mundo de Dios y nuestro mundo humano. Está llamado a ser mediador, como un puente que enlaza, que lleva al hombre a Dios. Ciertamente, na-

die es capaz de cumplir esa misión por sí mismo, es Dios quien toma la iniciativa y llama. El sacramento del orden manifiesta la cercanía de Dios a los hombres, y por parte del sacerdote, la respuesta positiva a la llamada y la disponibilidad para ser instrumento de esta cercanía.

El sacerdote debe ser un «hombre de Dios», que vive la configuración con Cristo como el centro que unifica todo su ministerio y toda su existencia. Un verdadero oyente de la Palabra, con una intensa vida de oración y que deviene un maestro de oración. Tanto su vida como su acción pastoral están centradas en la Eucaristía, y es en la celebración eucarística donde expresa e intensifica su unión con Cristo, actualiza su ofrecimiento al Padre y recibe la gracia para renovar e impulsar su ministerio, para estreñarlo cada día. Sus ojos, su corazón,

su vida entera está fija en Dios, hablando a Dios de los hombres y a los hombres de Dios, para poder guiar a sus hermanos hasta Dios.

Por otra parte, el sacerdote debe ser muy humano, verdaderamente humano. Ser de Dios, estar con Dios, y ser realmente hombre, según la voluntad de Dios, según su designio creador. Vivir cerca de Dios y de los hermanos, no alejarse de las ovejas sino ser cercanos al pueblo de Dios. Jesús nos da el mayor y mejor ejemplo. Primero por el hecho de la encarnación, haciéndose en todo igual a nosotros, excepto en el pecado. A lo largo de su vida, compartiendo, escuchando, acogiendo a todos, haciéndose cargo de las situaciones de quienes se acercaban a él, compadeciéndose de ellos. La cercanía más grande es participar realmente en el sufrimiento del ser humano, asumiendo en sí mismo el sufrimiento del mundo, haciéndose uno con cada persona.

La cercanía va acompañada también de alegría y esperanza, del tes-

timonio de una vida plena, de la felicidad del servicio a Dios y a los hermanos, de entrega generosa hasta dar la vida. Jesús no ofreció un sacrificio de algo externo a Dios, sino que se ofreció a sí mismo. El sacerdote hace de su existencia una ofrenda agradable al Padre, un don total de sí mismo siguiendo el ejemplo de Jesús, que «no ha venido a ser servido, sino a servir y a dar su vida en rescate por la multitud» (Mc 10,45). Cerca de Dios, cerca de las personas, en medio de la sociedad, en el tiempo que nos ha tocado vivir, haciendo del servicio a Dios y a los demás el eje central de su existencia, aceptando la voluntad de Dios, ofreciendo la vida en totalidad, gastándose y desgastándose por los hermanos, especialmente por los más pequeños y necesitados.

Pidamos hoy especialmente al Señor por las vocaciones, para que nos bendiga con sacerdotes santos y sabios, cercanos y sencillos, a imagen del Buen Pastor.